

Les galetes de la Lisa

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Guillem Escriche

Quan aquell matí va sonar el despertador, la Lisa va fer un bot que per poc no es colpeja amb l'estanteria que tenia sobre el capçal. Feia 365 dies que esperava aquell moment i d'una revolada va aixecar-se, va vestir-se amb el jersei blau que la tieta Rosa li havia brodat, i va baixar corrents al menjador.

—Per molts anys!!!—van cridar alhora el pare, la mare i la Ceci, la seva germana gran. I sobre la taula va veure un d'aquells esmorzars especials que la mare preparava cada aniversari.

—Què, nap-buf, com et sents ara que ja en tens 10?—va preguntar la Ceci tot picant-li al cap. Però abans que la Lisa pogués respondre res, la mare se li va llençar a sobre amb els braços oberts.

—Deixa que faci una abraçada a la meva nena gran—va fer tot petonejant-la.

—Va, prou de masegar-la que segur que té gana. Qui vol un bon tall de coca? —va afegir el pare que no podia estar-se de començar a tastar tot aquell bé de déu de menjar.

I en un tres i no res, tothom va seure a taula i van atipar-se d'aquelles coses bones que la mare sempre preparava: brioixos, magdalenes, coca, sucs de fruita, pa acabat de fer i un deliciós pastís de xocolata

A la Lisa li encantava que els seus aniversaris comencessin sempre amb aquells esmorzars, i quan la mare va preguntar-li quin regal volia aquest any, ho va tenir claríssim. Volia fer una gran festa d'aniversari amb tots els seus amics. Però ara que ja era gran, va decidir que aquest cop ella també ajudaria a preparar el berenar.

—Per on vols que comencem?—va preguntar la mare que es disposava a fer una llista amb les coses que necessitarien. Però la Lisa volia que la seva festa fos ben especial. Volia que tothom la recordés per les coses bones que s'hi menjaven i va decidir que el primer que faria, eren aquelles galetes de moda que tant agradaven als de la seva classe.

Eren unes galetes boníssimes, amb formes divertides i un paquet de cromos fosforescents i amb relleu a cada caixa. Segur que triomfaria si aprenia a fer-les, i a més, tampoc devia ser tan difícil. Tot el que havia de fer era llegir els ingredients que hi havia escrits al paquet, remenar-ho bé i posar-ho al forn.

Estava convençuda que tothom se'n lleparia els dits i com que no volia perdre ni un segon, va sortir corrents per anar a comprar una d'aquelles caixes al supermercat. No va trigar ni cinc minuts que ja la tenia i abans de pagar, va llegir bé els ingredients: farina, ous, llet, sucre, Butilidihidroxianisol, E-2002, E-3330, O-440... Un moment! Què era tot allò? La farina, els ous, la llet i el sucre sabia on podia trobar-los, però la resta... què caram eren aquell seguit de números i paraules estranyes.

Com que de les coses que hi havia al supermercat les que menys coneixia eren les de la carn, la Lisa va decidir que faria cua davant del mostrador, convençuda que potser alguna de les coses que allí s'hi venien es deia així. Va esperar una bona estona i quan li va tocar el torn va dir:

—Posi'm un E-2002 i una mica de Butilidihidroxianisol.

La dependenta segurament a hores d'ara encara deu tenir el rostre desencaixat per la sorpresa, però com que era una professional d'aquelles de tota la vida, va reaccionar a temps i va respondre:

—Aquí no en tenim d'això, reina. Prova-ho al peix.

A la Lisa no li va quedar més remei que tornar a fer cua davant la secció del peix, però quan va demanar el que necessitava, va passar tres quarts del mateix. La dependenta va posar cara de lluç i va enviar-la a parlar amb l'encarregat.

La veritat és que tanta complicació començava a no li fer-li cap gràcia. No podia entretenir-se gaire si volia tenir temps de fer les galetes, però tampoc pensava rendir-se així que va buscar l'encarregat i va demanar-li allò que volia.

—Mmmm, a veure, torna-m'ho a repetir...—va fer l'home tot arronsant les celles. I de sobte va semblar que alguna cosa li sonava i va enviar la Lisa a la drogueria. —Sí senyor, aquests són noms de pólvores. Segurament deu ser alguna cosa per netejar vàters.

Per netejar vàters? Va pensar la Lisa que no s'ho podia creure. Però si ella el que volia era fer galetes. Però ja no estava a temps de preguntar res perquè l'encarregat havia fugit a endreçar una pila de mandarines que una dona havia fet caure amb el seu paraigua.

La pobra Lisa no s'ho podia creure. Ara estava davant una filera de pots i ampolles plenes de líquids estranys per la neteja i per més que llegia i rellegia, no trobava el que necessitava.

—Doncs no en tenim. —Va dir-li la dependenta. —I si no ho veu aquí, no ho trobarà enlloc. Haurà d'anar a buscar-ho a la zona industrial. Potser allí podran servir-li.

Caram, allò cada cop era més difícil. A la mare no semblava que li costés tant fer unes galetes. Però la Lisa no pensava donar-se per vençuda, així que va demanar ajuda a la seva germana i en un tres i no res les dues van plantar-se a les afores del poble.

—Em pots tornar a explicar què coi hi fem en aquest polígon industrial?—va preguntar la Cèlia que no estava gaire convençuda que aquella aventura els portés res de bo.

—Ja t’ho he dit. Necessito comprar els ingredients de les galetes —Va dir la Lisa. —Té, llegeix-ho tu mateixa—va fer tot oferint-li la caixa.

Però mentre la Cèlia s’ho mirava, la Lisa va aprofitar per preguntar a un home vestit amb granota de feina, que semblava treballar per allà.

—Perdoni—va dir amable— que sap on puc trobar una mica de Butilidihidroxianisol, E-2002, E-3330 i O-440? L’home s’ho va escoltar i després de pensar un moment va dir que estaven al lloc adequat. Però encara haurien de caminar una mica fins arribar a la fàbrica de productes petrolífers.

—Petroli? —Va dir la Lisa que ja no entenia res.

—I tant—va continuar explicant l’home—veus totes aquestes fàbriques que treuen tant de fum? Doncs aquí fem tot de productes químics que després posem als aliments. Alguns serveixen per donar color, altres aroma, uns altres fan que tinguin millor textura i gairebé tots surten del petroli.

—Ecs!—va fer la Cèlia un cop l’home va haver marxat.—posen petroli als aliments? Doncs ja et dic ara que jo no penso menjar les teves galetes.

Però la Lisa de sobte sentia que tampoc tenia gana. Se li havia tancat l’estómac.

Quan al cap d’una estona van tornar a casa, la Lisa encara continuava estranya. Ja no li venien de gust els dolços ni els brioixos de la mare. De fet no pensava tornar a menjar res.

Però aleshores la mare li va explicar que hi ha molts tipus d'aliments. I la majoria estan fets de productes naturals. Tot el que ha de fer és llegir bé les etiquetes i no abusar d'aquells que porten un munt de coses sintètiques. Potser les galetes de la caixa amb els cromos eren la mar de bones però també ho són les que fa ella amb farina, ous, mantega i sucre. I no cal posar-hi res més. Tant li fa si no tenen un color taronja especial, ni duren setmanes sense endurir-se. També són boníssimes i tot el que porten, el nostre cos ho sabrà utilitzar. Del petroli sí que no en sabrà fer res. I feina tindrà a poder eliminar-lo.

La Lisa va escoltar aquelles paraules mentre sentia l'olor de dolç que sempre feia la cuina de la mare. I més avui, que havia vingut la tieta Rosa que era pastissera i volia ajudar a preparar la festa.

—Jo t'explicaré el secret de les galetes de tota la vida—va dir la tieta Rosa. —Et quedaran més bones que qualsevol que puguis trobar dins una bossa.

I la tieta tenia raó. Perquè la festa va ser un èxit i de la plata de galetes que la Lisa va fer amb formes divertides, al cap de dos minuts, no en va quedar ni una.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

